

ryggstenar

i tron om att det ska förändras
lurar jag mig själv
gång på gång
varv efter varv
ännu ett patetiskt försök
till att skapa något nytt

men det enda som händer är
att vägen över, genom
bara blir högre och högre
tyngre och tyngre

för varje gång
byggs det på ännu en rad
av rädsla, besvikelse, sorg

som ett hinder för att
våga släppa in
låta någon komma in

någon att komma
åt

närma sig
närma mig

mig

jag

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sanningsägaren med Poeter.se id #3948 innehar upphovsrätten